

Psd. Quima Regàs

Tortura

El gos. No puc suportar més sentir-lo. Es tornarà boig i em farà tornar boja. El deixen sol i es passa hores udolant i bordant d'una banda a l'altra, amunt i avall, cap a davant del pis i cap a darrere, i ara rasca i empeny la porta del replà com si tingués fum i flames darrere seu, que la porta branda i fa un soroll espantós, bum-bum-bum, i rac-rac-rac, les ungles, que això m'eriça cada pèl del cos. Perquè ja fa vint-i-nou dies que hi viuen, que els tinc comptats, i la pobra bèstia no s'hi acostuma de cap manera, a aquesta casa nova, que ja li estava bé la vella. Prou que els ho he dit, que hi facin alguna cosa, que l'animal no s'ho mereix, això, que no té per què pagar els pecats dels humans, però res. S'han limitat a fer venir un noi que passeja gossos. Cada matí apareix a les deu, que sento el clac, clac, clac, quan gira la clau, i sento el gos que para de bordar –me l'imagino remenant la cua a dins–, i al cap de poc, el cop de porta i els clacs de tancar. I si surto al balcó veig noi i gossos, que, de fet, només hi sortia els primers dies, perquè ara ja sé com és el noi –més aviat poca cosa– i com són els altres gossos: dos llebrers que semblen vells, i sort, perquè si fossin joves s'endurien el noi endavant per molta corretja que els lligués. I com que ja sé tot això i em ve la pena, doncs no vaig a la balconada, que tampoc tinc ganes de xerrar amb l'àvia del cinquè perquè no vull haver de sentir més la pregunta de *com estàs*, ni vull haver d'aguantar consells, "Surt més, dona, queda amb les amigues", o alguna cosa semblant, que no tinc gens de ganes d'explicar que això de les amigues mai ha estat una feina fàcil, ja ho deien a casa: les amigues porten fatigues. I com que a més m'he acostumat a callar segons què, hauria d'aclarir a

l'àvia que si faig l'esforç de trucar-ne alguna, d'amiga, i anem a fer el toc –que tampoc sé què prendre i sempre demano un tallat (un whisky escocès, m'hauria de beure)–, doncs allà asseguda amb l'amiga, callo. Deixo que ella em detalli cada minut de la seva vida, que no m'interessa mai gens, la veritat, i me'n torno amb el mateix garbuix de pensaments amb què he arribat a la trobada. Això si l'amiga no anul·la la cita abans perquè li ha sortit un compromís o simplement perquè està cansada i m'ho diu així mateix: “És que estic massa cansada avui, per venir a animar-te. M'entens, oi?”. I això si no hi afegeix que ella –l'amiga– també té problemes, que no està bé a la feina perquè el cap tothora li fa la guitza, o que el nen ara surt amb una noia massa gran per a ell, o que resulta que se li ha espatllat el cotxe i ha de portar-lo al taller, però que el taller és tan car que qualsevol l'hi porta, que sempre hi troben naps i cols que arreglen de passada per engreixar la factura. Total per dir-me al final, l'amiga: “Deixem-ho per un altre dia, però quedarem segur, eh?”. Que per aquesta promesa mal feta m'he d'empassar paraules i paraules que no m'importen i em van fent uns gargalls a dins que en algun moment hauré d'escopir. Tot això hauria d'explicar-li a l'àvia del cinquè, que només remena les plantes, matí, tarda i vespre. No me'n podria escapar i no em ve de gust enraonar, o sigui que me n'estic, de sortir i de mirar. Si em vull distreure provo de llegir alguna cosa que no siguin informes. Els contes de Salinger, per exemple. Ja feia bé, l'home, reclòs al seu món, lluny de l'exterior, aïllat, amagat.

On era jo ara? Ah, sí, el gos. Doncs tampoc puc llegir sentint com plora el gos. Llegir, llegir, llegeixo. Però quan soc al final de la pàgina m'adono que no tinc ni idea de què he llegit. És ben bona bèstia, el gos. Simpàtic i alegre. Un beagle fort, amb les potes blanques i el cos marró i negre, les orelles que li pengen, la

cua força llarga i el pèl curt i suau. Cofi, es diu. *Coffee*, de fet, amb dues efes i dues es. El nom va venir perquè blanc feia pensar en llet i aquell marró negrós, en cafè, i *Milk coffee* era massa llarg i va quedar *Coffee*. O sigui *Cofi*, amb una efa i una i, que el veterinari va apuntar aquest nom, de l'origen ningú no se'n recorda i tothom s'ho imagina escrit així, segur, amb una efa i una i. Ella, la veïna, se'n deu recordar menys que ningú, si és que ho sap, tot plegat. I ara en Cofi, pobret, abandonat i borda que borda. Perquè quan el passejador de gossos torna i el deixa al pis, en Cofi lladra encara més, incansable, i al cap d'una mica grata la porta, no em vull ni imaginar com deu estar per darrere, la porta, que m'és igual. I ells que ho toleren. Els ho he dit i repetit, que el gos pateix. He fet més i tot. He sortit, he encès el llum de l'escala i he gravat la punyetera porta amb el mòbil. I a la gravació se sent perfectament en Cofi lladrant i esgarrapant, bup-bup-bup, rac-rac-rac. Oh, i tant que ho he fet. I els ho he ensenyat i ho han escoltat. Com a mínim han tingut la decència d'escoltar-ho. Però res. Diuen que el passejador els ha explicat que si això que li passa al Cofi és psicològic no té solució. esclar que és psicològic, què es pensen, ells, els veïns? Psicològic del tot, pobre Cofi. Al trombó sembla que s'hi ha acostumat, l'animaló. Vol companyia i es deu ajeure a prop d'ella, perquè suposo que ella s'està quieta quan toca el trombó. Senyor, cada dia dues hores llargues de trombó! I les mateixes peces. Per favor, que no en sap cap més? Anem de l'*Alleluha* a *The eye of the tiger*, passant per *Dancing Queen*, per *Imagine*, per un reguitzell de cançonetes incompletes i mal tocades, i per un pasdoble final que no sé com es diu. Ahir no vaig resistir-ho més i vaig cridar: "Ja n'hi ha prou, no? Que són dos quarts de dotze!" De la nit, eh? Eren dos quarts de dotze de la nit. Va parar. Potser ell li ho va dir, que parés. No ho sé. "Surt més", diu l'àvia del cinquè. Però tampoc em fa

el pes, sortir. Em canso per no res i el metge diu que és normal. Que és aquest estat de tristesa i que ja em refaré. No ho sé pas perquè tampoc no tinc gaire gana. M'ha passat, la gana, de sentir la pudor de sofregit que els diumenges ve del celobert. Fa arròs a la cassola, els diumenges, la veïna. I apa, aguanta. Si hi tinc roba estesa l'he d'entrar de pressa si no vull que en quedi tota impregnada. Que després em passo les samarretes pel cap i em ve una flaire fastigosa de ceba que gairebé em fa perbocar. Mai m'ha agradat a mi, cuinar, això és cert. Vinga a suar davant dels fogons. I si fas alguna cosa al forn, pla. No es resisteix la calor. I renta't les mans mil vegades, que la pell queda feta malbé. No m'agrada, no. Sempre faig un menú al bar. Ara passo amb amanides: enciam, tomàquet, pastanaga ratllada, un ou bullit –que és fàcil de fer–, olives, pebrot... A vegades hi afegeixo nous o avellanes, i panses i nabius. Una mica de sal i oli, i ja en tinc prou. L'estómac se m'ha fet petit.

El primer dia em sentia tan fluixa i tan vinclada. Era com si tota jo estigués plegada, com si no em pogués posar dreta. Les cames em pesaven i caminar era un suplici. M'arrossegava. Només volia anar a dormir perquè al matí tot fos com abans. Però em despertava i no em volia llevar perquè tot era diferent d'abans. I el metge va dir que em faria la baixa perquè necessitava descansar de debò, que a la feina no em concentraria i una controladora aèria no es pot despistar ni un segon, que en això té raó, perquè a la torre he de ser àgil i donar respostes ràpides i no puc permetre que l'estrès o el cansament m'afectin, que una errada seria fatal. I ara en Cofi bordant com un ximple des de primera hora, que ell se'n va aviat com sempre i ella, la veïna, també guilla d'hora. Em penso que és periodista. I jo al llit, que no m'aixecaria perquè no tinc res a fer, només sentir el gos tot el sant dia, i mirar per l'espiera quan ells dos entren a l'hora de

dinar –si venen– i mirar quan surten, i veure quina roba i quin pentinat porten, i com parlen, i si s'acosten i si es fan un petó o no. I si se'l fan, si és un petó curt o llarg, que això pot ser senyal de moltes coses. Perquè quan ell se'n va anar, em va dir que jo ja no feia els petons com quan ens vam conèixer i que ja no em feia il·lusió fer res, ni anar al cinema, ni al teatre, ni tan sols anar a fer un volt, com si tot fos culpa meva, que ell també hi deu tenir alguna cosa a veure si he perdut aquesta il·lusió. O no? Perquè sí que jo l'he perduda, la il·lusió. I les ganes de compartir-ho tot amb ell també, perdudes. Però potser si no hi hagués hagut la periodista hauríem tingut l'oportunitat de recuperar ganes i il·lusió tots dos junts, ell i jo. I va tenir la barra d'engaltar-me que fotia el camp però que volia que fóssim amics perquè encara ens veuríem, que tot just viuria al davant, i que s'enduia en Cofi, que no podria passar sense en Cofi. I jo estava tan desfeta, malitsiga, tan desfeta, que ni tan sols se'm va acudir lluitar i vaig deixar que ell i gos desapareguessin. I ara m'estiro els cabells –me'ls estiro de debò, que me'n cauen tot pler– de no haver-li dit: “Tu ves on vulguis però en Cofi es queda”, així, amb determinació, amb un to que no admetés rèplica, tal com faig a l'aeroport, no només per mi sinó també pel gos, que pobra bèstia està vivint una autèntica tortura.